

VOLNÉ LISTY DOBRŠSKÉ

Ročník XXI. - Číslo 1 - prosinec 2018

KDYŽ MAGICKÉ TÓNY PRŠÍ DOBRŠÍ

Jan Hocek

Zatímco loňský první ročník mezinárodního festivalu Dobršská brána byl zasvěcen smyčcovým nástrojům, letos to byly dechové. V nejrůznějších kombinacích, včetně samotného dechu jako nástroje. Festivalový slogan zní Dobršská brána vypouští do Pošumaví magickou hudbu, což se opět naplnilo; dělo se tak na třech pódiích díky jedenatřiceti muzikantům z deseti zemí. Billboard ve vedlejší obci sice lákal k návštěvě „nejkrásnějšího supermarketu na Šumavě“, který je v Česticích, Dobrš tentokrát úspěšně konkurovala.

zvuk violy či violoncella, bylo-li potřeba. Rytmika (Jaromír Honzák, Dano Šoltis) nejenže uzemňovala improvizaci výlety spoluhráčů hutnými riffy, ale nerozpakovala se podbarvovat a zahušťovat a zjemňovat. Výborný set!

Soubor **Clarinet Factory** nezklamal, ale ani nezahrál víc, než bývá jeho standard. Ovšem do podvečerní nálady Pošumaví zapadl skvostně. Došlo i na jedinečný kontrabasový klarinet, na který hraje Jindřich Pavliš a pojmenoval ho Ludva. Také druhý robustnější nástroj, basklarinet Petra Valáška, má jméno: Julinka. Ten hodně slapuje, takže slouží především jako rytmická složka. Samozřejmě ale v lyričtějších skladbách vytváří nádherný kontrapunktický hlas. Dalším výrazným prvkem je spodní proud tvořený ostinaty, vycházející tak z minimalismu. Tady vévodí klarinet Luďka Boury. Ovšem to, co se děje nad tím, je vyzrálá fúze komorní hudby, modálního jazzu a lidové hudby ze zemí, kde soubor za více než dvě desetiletí koncertoval; vedle moravského folklóru je patrný vliv především asijské a židovské hudby. Nezanedbatelný je též zpěv Vojtěcha Nýdla, jenž umocňuje lyrickou až romantickou podobu kvarteta. Příjemná záležitost.

Na téže venkovní scéně, při západu slunce, vystoupil první zahraniční soubor. Byl jím maďarský **Borbély Dresch Quartet**, tedy kvarteto dvou výtečných jazzových hráčů na dechové nástroje, jakými Mihály Dresch a Mihály Borbély bezesporu jsou. Byla to excelentní hardbopová jízda s free-jazzovými přesahy, ochucená maďarskou a transylvánskou lidovou hudbou. Dresch střídal tenorsax, sopránku a lidovou flétnu, Borbély altsax, sopránku, klarinet, basklarinet a pastýřskou koncovku. Rytmika ve složení Horváth Balász (kontrabas) a Hunor G. Szabó (bicí) působila až tekutým dojmem; natolik hrála elasticky, polyrytmicky kongeniálně, přitom spolehlivě. A jejich sólové party, hlavně pak kontrabasové, byly lahůdkové.

Za posledním pátečním koncertem jsme se magickou půlnocí přesunuli do kostela Zvěstování Panny Marie. Představoval jsem si, co mne čeká, protože měla zaznít hudba středověké mystičky Hildegardy von Bingen (nebo jí inspirovaná) v podání pouhé dvojice – německého hráče na bici a perkuse **Klausa Kugela** a polského basklarinetisty (a flétnisty) **Waclawa Zimpela**. Oba předcházela pověst free-jazzových divousů. Ovšem to, co oba instrumentalisté předvedli, především pak bubeník, bylo skutečnou hudební mystikou, cestou k lidskému duchu a srdci. Klugel byl obklopen početnou sadou perkusivních nástrojů snad z ráje, snad z pekla. Často kovových, takže vytvářely jakýsi alikvótní opar, občas bouří; z tibetských mís se pak linul drón jako základní stavební prvek. Nakonec se ukázalo, že to byl nejinspirativnější a nejobdivovanější koncert festivalu vůbec. Nahlédnutí za zrcadlo...

Sobotní dění otevřela dopoledne vernisáž v dobršské Galerii Co Co, jež vznikla v postupně rekonstruovaném zámku. Ve spodním patře začala výstava fotografické skupiny Družina jedné krásy (Petr Jedinák, Renata Wagnerová, Štěpán Kafka a Karel Š. Hlavatý), o patro výše pak vskutku pozoruhodná výstava výtvarníků Kateřiny Barabášové a Marka Schovánka pod názvem Scary Monsters and Super Freaks. Součástí vernisáže bylo společné performanční vystoupení saxofonistů a klarinetistů Pavla Hrubého, Michala Wróblewského a Michala Hrubého „Čistý obraz, ostrý zvuk“.

Úvodní dva odpolední koncerty se uskutečnily v kostele Zvěstování Panny Marie. Nejdříve vystoupilo trio **Romanovská, Tichý a Hrubý**, tj. improvizální ponor do všeobjímajících zvuků, jejich shluků a drúz. Trio je natolik kongeniálně stmelené, byť každý z členů je výrazná hráčská individualita, že jejich hudba je plná energie a napětí, i když je navýsost ponorná. Anna Romanovská (jinak komorní orchestr Berg) vedle houslí kouzlí na japonský tradiční strunný nástroj koto, kontrabasista Petr Tichý je nepřekonatelný ve hře smyčcem, Michal Hrubý hraje kromě tenorsaxu na klarinety, a to s přirozenou razancí i s jakousi židovskou lamentací. Jejich hudba v sobě snoubí různé vlivy, ale jsou přetaveny v cosi jako prahudbu...

Duo **Seshen & Wróblewski** přineslo do Dobruše spojení fyzického tance a saxofonového partu v naprosto volné improvizaci. Altsaxofonista Michal Wróblewski potkal japonskou vokalistku, performerku a tanečnici v roce 2014 na hudební akademii v Oslo. Seshen má za sebou působení na různých světových scénách, na kterých také spolupracovala ve dvojici s hudebníky, jako například s americkým trombonistou Benem Gersteinem a norským klavíristou Christianem Wallumrodem. S Wróblewskim je jedno tělo, jedna duše, jedno srdce. V opakujících se periodách se od sebe oddělují, střetávají, oddalují a znovu spojují; Seshen v tanci s prvky meditativního butó a s pomocí hlasu využívá tělesných symbolů a archetypů (břicho, pohlaví, had atd.). Zprvu jsem vnímal vystoupení dua jako narušenou komunikaci mezi mužem a ženou, ale postupně jsem nabýval poznání, že jsem svědkem strhujícího, byť neobvyklého vyjádření cyklů v životě ženy. Wróblewski je pak svým saxofonem nazíral mužským prizmatem. Proto občas ten drásavý nesoulad.

Festivalový den pokračoval dvěma koncerty pod širým nebem v malebném parku okolo kaple sv. Jana. Zcela akusticky, bez přítomnosti jakýchkoli mikrofonů, vystoupilo v premiéře **Karla Braunová Trio** s autorskými úpravami moravských, slovenských a balkánských lidových písní. Pokud hrálo pouze instrumentálně, kdy Braunová (z kapely Braagas) střídala různé flétny, klarinet a dudy a doprovázeli ji Jiří Matys (kontrabas) a Václav Kalivoda (baskřídlovka, trombon), mělo to šťávu. Ale jakmile začali zpívat, a týkalo se to bohužel nejvíc Braunové, evokovalo to spíše nezávazné muzicírování někde na návsi, byť pohodové. Jenže pocit pohody je u takové hudby přece jenom málo.

Zato z rakouské dvojice **Ramsch und Rosen** síla výrazu přímo stříkala. A zároveň se mísila s radostí a pohodou. Tyrolská lidovka není sice můj půllitr piva, ale zpívali výtečně (včetně jódlování, ze kterého byl našinec jako u vytržení... hmm) a ještě lépe hráli; Julia Lacherstorferová válela na housle, Simon Zöchbauer na trubku, citeru a malé ruční harmonium. Potěšili mne zařazením středověkých písní a úplně nejvíc cyklem Bartókových ukolébavek. A na Julii byl libý pohled. Festival posléze vyvrcholil (a to doslova) na scéně před zámek a tvrzí; večery tu jsou vskutku až mámivé, zvláště když v nich vytryskne smysluplná a smyslová hudba! I když na rozdíl od loňska to byl především free-jazz. Ano, free-jazz se v Dobrši proměnil v nositele těch nejemotivnějších, a zároveň nejnítěrnějších pocitů.

Jedinečná formace **Radim Hanousek + Pavel Zlámal Quintet** to rozpálila takovým stylem, že jsem se doslova vzňal. Hanousek proměnil svoji altku v samopal, Zlámal tenora v kulomet. V téhle zběsilé palbě se proplétal kontrabasista George Cremaschi, který se se svým robustním nástrojem rozhodně nemazlil. A celé to stvrdili (a ztvrdili) dva bubeníci. Jenže původně ohlášené a ostřílené borce museli nahradit dva čerství absolventi JAMU Jakub Kačic a Adam Sikora. A ti

si vedli znamenitě. Trochu jim gesty pomáhal Zlámal (jeho pedagogická praxe se nezapřela), takže drželi krok s proměnlivou dynamikou i strukturou volných improvizací. Oba bubeníci komunikovali svoji hrou také mezi sebou; většinou Kačic vytvářel pravidelnější tep a groove, Sikora zahušťoval, bouřil, prolamoval. Saxofonisté střídali sopránku, Zlámal klarinet, kongeniálně se doplňovali, proplétali, souzněli a křesali o sebe. Byl to zážitek. Cítil jsem, jak mne ta energická, sopečná hudba posiluje i stravuje zároveň. Ve druhé skladbě prokázalo kvinteto smysl pro niterný ponor do zvukové matérie, jež postupně nabývala na hustotě a dynamice. Cremaschi si pak podladil nástroj, aby rytmika nabyla až magmatické hutnosti. Málokdy jsem při free-jazzu zažil tak bouřlivě vyžádaný přídavek!

A totéž se opakovalo při posledním festivalovém vystoupení. Spáchal jej mezinárodní soubor **Mats Eilertsen Turanga Quartet**. Lídra, norského kontrabasistu Eilertsena, jsme v Dobrši slyšeli vloni jako člena skandinávské party jazzových poetů okolo Nilse Øklanda, jeho vlastní band je ale z jiného těsta. Což zprvu přítomné posluchače, pochopitelně natěšené na severskou lyriku, brutálně zaskočilo. Kvarteto totiž vyrukovalo s free-jazzem! Sice ne takhardcorovým jako v případě předchozí úderky, ale nářez to byl stejně nemilosrdný. Kontrabasistu, který hrál značně rozvolněně (a často smyčcem), navýsost interaktivně doplňovali norský bubeník Thomas Stronen, nizozemský violoncellista Ernst Reijseger a švédský saxofonista a klarinetista Fredrik Ljungkvist. Nejvíce pozornosti na sebe poutal Nizozemec, neboť na svoje pětistrunné

violoncello hrál také kytarovým a kontrabasovým způsobem. Ale nebyla to samoúčelná exhibice; on tak potřeboval hrát, aby dosáhl svých představ. A navíc ze všech aktérů, nejen z něj, číselo až dětská radost ze hry. A odzbrojující hravost, jež free-jazz polidšťovala, a činila z něj zároveň magickou hudbu. A když v tom chaosu začalo violoncello náhle hrát lyricky vzletnou, až nadpozemsky krásnou chorální melodii, a posléze se ostatní přidali, včetně zvonků, smyčcem hrané basy a rozechvělého klarinetu, bylo to důkazem improvizací genality. Už jen kvůli těmhle několika minutám absolutně krásné hudby stojí za to žít! A navštívit Dobřšskou bránu.

*Převzato z hudebního webového portálu HISVOICE.
Foto Barka Fabiánová*

MÍSTO PŮSOBNÍ _ DOBRŠ v roce 2018 již počtvrté

Ivo Kraml

Již šestá výstavní sezóna v galerii CoCo hostila dva samostatné projekty z výstavního cyklu, nazvaného již tradičně „Místo působení Dobrš 2018“.

První letošní vernisáž spojila tři osobnosti napříč uměleckými žánry. První z nich – Alžběta Rajchlová zvolila pro svou výstavu obrazů název „Utkvění času“. Malbě se věnuje od dětství. Je absolventkou Malostranského gymnázia a v letošním roce (2018) byla přijata ke studiu na pražské Akademii výtvarných umění do ateliéru malířství III Michaela Rittsteina. Ve své tvorbě se zaměřuje na realistické zobrazování lidí a objektů každodenního života, na reflexi divadelní tvorby v pojetí malby a na iluzivní zobrazování rozpadu reality v zastavení času.

Druhým vystavujícím se stal fotograf **Pavel Micka**. Fotografuje od svých 16 let. Hluběji se fotografií zabývá od roku 1985, kdy začal fotografovat na střední formát a černobílý negativ. Fotografuje převážně portréty, autoportréty a také skupinovou fotografii. V roce 1992 otevírá Kavárnu a Galerii Velryba. Vytvořil také cyklus Kristů nalezených na šumavských hřbitovech, který prezentoval v souboru Ježíšova láska volá, kéž jí nikdo neodolá a dosud nevystavený cyklus soch z pražského hřbitova olšanského. V současné době pracuje na souboru Kůry a na cyklu makrofotografií květin a trav, z nichž výbor představil právě na Dobršské výstavě.

Třetím vystavujícím byl **Jiří Jiroušek**, který svoji výstavu nazval příznačně „Nebeská Dobrš a Pošumaví“.

Je nebeským fotografem. Specializuje se na leteckou fotografii, více jak deset let vytváří archiv vlastních leteckých snímků především z České republiky. Je pilot i fotograf v jedné osobě. Fotí z motorového padáku již přes dvacet let. Paraglaid mu svými manévrovacími schopnostmi dává možnost zkoumat se zahledět na zemi pod ním, neopominout nenápadná zákoutí, najít zajímavý úhel, chytit magické světlo. Zaměřuje se na krásy české krajiny, v současnosti má v archivu přes 100.000 digitálních leteckých pohledů z celé České republiky. Vernisáž měla také hudební doprovod. Jaké obsazení měla první kapela na světě? Elektrickou kytaru a hamondky? Nikoli - bubínek a píšťalku. Na tento dřevní prazvuk navazuje skupina Drozdi a drozdí, v níž na klarinet a saxofon zahrál Michal Hrubý a na bubínek Jan Horváth.

Druhou letošní vernisáží byly uvedeny výstavy jedné fotografky a tří fotografů s názvem „Družina jediné krásy“. Fotografa **Renata Wagnerová** je tichým poutníkem města. Jezdí, pozoruje. Hledá a nachází motivy, které v nestálém okamžiku zachycuje výlučně přes fotoaparát v mobilním telefonu. Vědomě se vzdává technických efektů a dodatečného přikrašlování fotografií, ten telefon je okem! K ozvláštění pouličních scénérií tak dochází v pozorném pohledu, otevřené mysli a pohotové imaginaci. Část své tvorby představila na své první výstavě právě v Dobrši.

Karel Šimon Hlavatý OP většinu života prožil na venkově, kde mimo jiné pracoval jako zedník, nemocniční zřízenec, poštovní doručovatel, zaměstnanec cirkusu, zahradník, vychovatel a pedagog (od mateřské školy po vysokou). Roku 2005 vstoupil do Řádu bratří kazatelů a přijal jméno Šimon. Po noviciátu se věnoval v Plzni bezdomovcům, ženám v nouzi a umírajícím v hospici. Dále působil v Praze jako knihovník. Zde se začal věnovat fotografování. Nyní žije v dominikánské komunitě v Jablonném v Podještědí. Uspořádal několik výstav fotografií v tuzemsku i v zahraničí. Mimo jiné: Šimonovi muži, Karlovy ženy, Punkta, Ruce, Pouť v Jablonném, Křížová cesta. Dobršská výstava byla výběrem z nich.

Třetím do dobršská „družiny“ se stal fotograf **Petr Jedinák**, vystudovaný chemik, který patří od 90. let k předním českým portrétistům. Jeho práce byly přes 20 let spojeny s časopisem Reflex, pro který vytvořil stovky mimořádných portrétů slavných osobností. Svoji knihou „Cesty k portrétu“ (2004) ovlivnil směřování české portrétní fotografie. Po odchodu z médií se věnuje umělecké tvorbě, již dominují akty a intimní portréty. Dílo Petra Jedináka v současnosti čítá 500 ambrotypii a 10 000 digitálních fotografií, většinou černobílých. Ročně vytvoří téměř 100 ambrotypii a několik set vybraných digitálních fotografií.

Poslední z vystavujících čtveřice je **Štěpán Kafka**. Vystudovaný ekonom nejdříve snil o kariéře mistra pera, nedokázal se však zbavovat přebytečných slov a tak se na ně přestal spoléhat a začal na svět nazírat jako na vizuální hříčku. Při

tomto přeformátovávání svých krasomileckých aktivit si pomáhal fotoaparátem. Místo hromad slov začal produkovat hromady fotografií. Fotografování se pro něj posléze stalo způsobem života. Ale nikoliv výlučnou podmínkou spokojenosti. Spokojuje se občas s pouhým fotografováním na sítnici. Jiný by řekl s radostným pozorováním událostí a křivek ve svém okolí. Protože literatura zanikne, fotografie zanikne, ale radost a křivky přežijí. Je dobré sázet na věčné hodnoty. Štěpán Kafka dosud nikdy veřejně nevystavoval (pokud zapomeneme na účast na kolektivní výstavě KROK '88), výstava v galerii CoCo byla tedy první jeho veřejnou výstavou.

Třetí letošní vernisáž se týkala výstavy dvou umělců s názvem „Scary Monsters and Super Freaks“. O prvním, malíři **Kateřině Barabášové**, Terezie Zemánková říká: „S trochou nadsázky by se dalo říci, že ve svých malbách píše soudobé pokračování Krvavého románu Josefa Váchala. Spojuje ji s ním záliba v pokleslých žánrech brakové kultury, v jejích malbách se ale namísto motivů Váchalových oblíbených rodokapsů a morzakorůl, které si bral na paškál právě v Krvavém románu, objevují prvky současné popkultury, komiksů, béčkových filmů, počítačových her a především média nejmasivnějšího - internetu. Ty se mísí s deníkovými záznamy, útržky prožité reality a vzpomínek či s postřehy lidských charakterů, často personifikovaných do zvířecí podoby. Autorka s dětsky naivní krutostí, jindy zas se sofistikovaným černým humorem, přeploouvá mezi posvátným a zavrženímhodným, mezi noblesou a úpadkem. Jednotlivé výjevy se pak ve vrstvách prolínají a na principu snové logiky společně vytvářejí dramatický příběh, který je často rámován vyhocenými protiklady dobra a zla - nebe a pekla.“ A už jen dodejme, že ne jinak tomu bylo i při její dobršské výstavě, kde přizvala ke společnému vystavování svého

kamaráda **Marka Schováňka**. Marek se narodil v Praze.

Od roku 1987 do roku 1990 navštěvoval Univerzitu Grant McEwan v kanadském Edmontonu a v roce 1990 získal titul bakalář výtvarných umění z Alerty v Edmontonu. Po dokončení studia na Vysoké škole umění a designu Emily Carra ve Vancouveru se vrátil do Prahy v roce 1992 a od roku 1993 pracuje jako výtvarník a kurátor v Berlíně. V roce 1998 založil Marek Schovánek společnost MANIFEST International - Nadace pro udržitelné umění a kulturu. V následujících letech působil jako kurátor mezinárodně. Zde propagoval kulturní výměnu mezi Východem a Západem. V roce 1999 otevřel první netechnickou galerii v bývalé socialistické Praze, "Galerie č. D", s

výstavou "The Last Underground". V roce 2000 představil retrospektivu mezinárodního mladého umění v Berlíně a roce 2001 byl pozván, aby představil mezinárodní umění z Berlína v Japonsku pro "Energetické pole - 1. Bienále pro umění a kulturu Biwako Hall". V roce 2005 zpracoval příspěvek Německu pro 1. bienále současného umění v Národní galerii v Praze, který byl oceněn v časopise "Umění v Americe" jako jeden z nejlepších příspěvků k současnému umění roku 2005. Marek Schovánek žije, pracuje a má studio jak v Berlíně (od roku 1993), stejně tak v Praze (od roku 1992).

Tyto pro mnohé svým účinkem překvapivě svěží a způsobem instalace i trochu nečekané výstavy se staly vítanou součástí doprovodného programu **Mezinárodního hudebního festivalu Dobršská brána 2018**.

Závěrečné poděkování patří všem, kteří jakkoli přiložili ruku k dílu a pomohli výstavě a jejich vernisáži uskutečnit. Stejně tak patří poděkování znovu Jihočeskému kraji, který finančně podpořil galerii v rámci grantu Podpora muzeí a galerií. Již šestá kulturní sezóna v galerii CoCo je opět minulostí. Těšíme se opět na viděnou v galerii CoCo ve výstavní sezóně 2019!

T E L E G R A F I C K Y

• *Galerie CoCo má od konce letošního léta nový vícejazyčný propagační prospekt. Poděkování patří Jihočeskému kraji, díky jehož finanční podpoře z grantu Podpora muzeí a galerií vznikl.*

• *Po mnoha letech se portál románského kostelíka sv. Jana a Pavla v Dobrši skví opět v plné kráse. Po odstranění nevhodných zásahů, vrstev štuků a barev je tak velmi zřetelně patrná jeho dekorace s obloučkovým vlysem a zbytky barevné polychromie. Víte, že portál s téměř totožnou kamenickou výzdobou můžete najít v hlavním dobršském kostele Zvěstování P.Marii? To mimo jiné svědčí o tom, že obě významné sakrální památky jižních Čech mají přibližně stejnou dataci svého vzniku a stejný románský původ. Navštivte i Vy Dobrš a vstupte těmito portály do pozoruhodných interiérů, skrývajících další výjimečné historické skvosty!*

● *Odhalení a posvěcením sochy P. Marie ze dřeva původní polouschlé lípy, která stávala do nedávna vedle kapličky a již nahradily lípy nové, začaly na drážovské návsi oslavy 700. let první písemné zmínky o obci Drážov. Autorem sochy je pan Runda ze Čkyně. Následovalo představení obecního znaku a praporu. Na znaku Obce Drážov, jež zahrnuje 4 osady-Drážov, Dobrš, Kváskovice a Zálesí - jsou 4 půllilie a 4 listy lípy (ve všech zmíněných osadách jsou kaplička a lípa) a dole v polovině vyobrazení mlýnské kolo z erbu Koců z Dobrše, nad ním v ose kopí jako odkaz na pověst o tom, jak kníže Oldřich v blízkých lesích po lovu usnul a zachráněn byl, když mlynářský chasník zabil kopím divokého kance. Zlatomodrá barevnost znaku obce vychází také z barevnosti kocovského erbu. Na úvod promluvila starostka obce Jiřina Vávrová, sochu i symboly obce za hojné účasti drážovských obyvatel i hostů vysvětlil administrátor dobršské farnosti P.Jan Janoušek. Slavnostní odpoledne pokračovalo v areálu obecního úřadu dalším kulturním programem.*

● *Při příležitosti 10. výročí úmrtí dlouholetého dobršského duchovního správce P. Martina Františka Vícha (+7.října 2008) byl vydán v limitované edici 100 kusů měsíční vzpomínkový kalendář formátu A4. Vzpomínkovou fotografickou výstavu na P. Martina Františka Vícha, která dokumentovala především jeho více jak dvaatřicetileté působení v roli dobršského faráře, bylo možné navštívit v místní galerii CoCo od 5.do 20.října.*

● *I když slavnostní říjnové ráno přineslo nečekanou bílou pokrývkou i do Dobrše a teplota se přes den nedostala přes dva st.C, dvě lípy republiky k jejímu stému výročí jsou zasazeny. První našla místo na zahradě bývalého hostince U Dražných, budovy, kde se po celé století lidé bavili, tancovali, hráli divadlo...prožívali a zapíjeli veselá výročí osobní i naší vlasti, ale i ta smutná válečná a okupační. Druhá lípa ode dneška stojí u zámku, bývalé školy, kam po desetiletí chodili místní lidé i ti z okolí za vzdělaností a kde je dnes i galerie CoCo. I přes nepřítel počasí tak Sdružení pro obnovu Dobrše skromnou formou, ale přece jen, přispělo k celorepublikovým oslavám naší republiky.*

Jak se změnila Dobrš a pohled na ni a okolí z výšky za 70 let?

To dobře dokladují fotografie z roku 1949. Co z nich lze vyzorovat? Samozřejmě především to, že krajina byla zemědělsky důsledně, beze zbytku obhospodařována, malá políčka a meze byly zcela obdělávány, sečeny, sklizeny, spásány..., keřová či vzrostlá zeleň se vyskytuje jednotlivě více sporadicky než dnes, spíše ve formě alejí, sadů a celistvých ploch lesů. Lesy okolo Dobrše - první plocha s místním názvem "Ve Stráni" je již až na jeden pás více méně v rozloze lesa dnešního, nicméně plocha druhá s místním názvem "V Dubí", je zalesněna jen ve spodní a horní části, střed - obě serpentiny cesty, stoupající od Chvalšovic k Dobrši, místo "Pod kapličkou", nejsou obklopeny stromy. Vidíme samozřejmě pro Dobrš charakteristickou topolovou alej na rovině do vesnice, ale také rozsáhlý, velký ovocný sad pod stavením „U Blažků“. Dnešní zatravněná plocha nad a pod topolovou alejí, byla zatravněna již tehdy, ostatně proto historický název lokality „Na trávnících“.

A vlastní vesnice? Rozpoznat můžeme přímou linku zachovalé zdi obvodu bývalé zámecké zahrady, zdivo tzv. roztrhaných stodol (bývalých hospodářských budov zámku) u tzv. „horního“ rybníka, v k nim navazujícím, kolmém bloku budov má jedna z nich ještě střešku. Na zahradě hospody „U Dražných“ je vidět protáhlý objekt zastřešení venkovní kuželkové dráhy, na návsi v místě za dnešní čekárnou pak obytné stavení, a další takové v místě nad dnešním „spodním“ parkem. A další stavení tzv. „Vrbcovny“ vyčnívá do cesty, vedoucí od návsi k faře. Současná cesta pod zvonici z jižní strany neexistovala, naopak význam měla cesta zespodu od jihu do kopce, kolem zvonice „obchvatem“ z východu, klesající pak dolů ke stavením na „Ovčín“.

–ik–

Šumavský Don Quijote se nacistům postavil na koni a v plné zbroji. Vojáci v tancích znejistěli!

O posledním říjnovém víkendu uplynulo osmdesát let od podepsání mnichovské dohody. Z osudových dní kolem Mnichova 1938 se dochovalo i svědectví o donquijotském pokusu majitele zámku v obci Dobruška na Strakonicku. Rytíř Josef Menčík se tehdy rozhodl zastavit nacistickou armádu po svém. On byl opravdu zvláštní. Jezdil na koni a měl brnění. Německé jednotky, které měly příkaz překročit hranici na Bučině, zjistily, že proti nim sedí na koni rytíř. Takže chvilku váhaly, potom zavelely do pohybu a on musel uhnout,“ popsal Českému rozhlasu České Budějovice historik prachatického muzea Pavel Fencl setkání rytíře Josefa Menčíka s německými vojáky. Ti možná považovali rytíře Menčíka za místního blázna nebo ocenili jeho odvahu. Majitel dobršského zámku každopádně vyvázl bez úhony.

Pověst Josefa Menčíka coby rytíře sahá do roku 1911, kdy vyhořela část místní tvrze. Menčík tehdy spáleniště koupil od rodu Schwarzenbergů a snažil se na místo vrátit rytířský život. V tvrzi se podle občasníku Volné listy dobršské mimo jiné začala rozrůstat sbírka kuriozit a starožitností. „Tento novodobý Don Quijote byl milovníkem starých pořádků a proti novým zlovykům rázně vystupoval. Snažil se žít čestně, a protože prý moderní rytíř má mít velkého ducha, choval se i velkoryse a k návštěvám pohostinně. Svůj rytířský charakter ukázal v září 1938, když vyjel na svém koni a v plné rytířské zbroji na Bučinu, kde se snažil zabránit německým tankům vniknutí na české území,“ popsal před lety občasník Volné listy dobršské.

Na rytíře si pamatuje i rodačka z Dobrušky Jarmila Kramlová. Ta před lety pro občasník vzpomínala, že k jeho „hospodským rituálům“ patřilo spolknutí celého slanečka, kterého pak zapil pořádnou sklenkou rumu a následně ještě hrozivě zařval.“

Příběh o šumavském Donu Quijotovi je však jen jedním ze střípků, které popisují průběh prvních dnů v Československém pohraničí po podepsání mnichovské dohody. Českému rozhlasu České Budějovice dění popsala například Bohumila Kyznarová. V roce 1938 jí bylo 18 let a její rodiče na Bučině právě

dokončili stavbu Pešlovy chaty, ve které chtěli ubytovávat turisty přijíždějící na Šumavu. Noc z 30. září na 1. října rodina kvůli bezpečnosti raději strávila v hostinci v nedalekých Nových Dvorech. „Rokovali jsme, co vlastně bude. Rodiče veškeré peníze prostavěli na Bučině, takže jsme se tam ráno vrátili. Nikde nebyla živá duše, všechno to bylo někde po lesích. Vraceli se až někdy k poledni a obdivovali nás, jací jsme stateční, že jsme tam vydrželi. Potom odpoledne začala jezdit německá armáda. To trvalo tři dny a tři noci,“ vzpomínala.

Wehrmacht obsadil i některé ryze české obce. Jednalo se například o Vadkov, Mičovice nebo Jámu na Lhenicku. Ty zůstaly zabrané až do zasedání rozhraničovací komise, která v polovině listopadu rozhodla o jejich navrácení do Československé republiky. „Podle pamětníků je zajímavá jedna věc, že se němečtí vojáci na rozdíl od těch místních Němců chovali velmi korektně a slušně, zatímco místní henleinovci (Sudetoněmecká strana, pozn. red.) byli na Čechy velmi nepříjemní. Docházelo k ničení českých symbolů,“ dodal historik Fencel.

Napsal Jan Kopřiva. Převzato z webového portálu iRozhlas.cz.

PŘIJĎTE K NÁM NA PODLESÍ, U NÁS SE NEZTRATÍTE...

Ivo Kraml

Od představení návrhu originálního mobiliáře pro turistické stezky šumavským Podlesím v červnu 2017 na valné hromadě SOŠP za přítomnosti starostů a starostek uplynul víc než rok, zároveň končilo volební období reprezentantů obcí na komunální úrovni a tak nastal čas na malou rekapitulaci a shrnutí celého projektu turistických tras šumavským Podlesím z pohledu iniciátorů projektu.

Foto – realizovaný stav posezení se rozcestníkem

Vizualizace – navrhované řešení posezení

Texty na info tabule a do tištěných propagačních materiálů sepsal a zástupci SOŠP předal pan Josef Pecka, průvodce Šumavskou divočinou a fotograf, erudovaný autor textů do turistických průvodců či knih s touto tematikou. Design mobiliáře vytvořili v architektonické kanceláři dobršský rodák architekt I. Kraml s arch. K. Čulejovou. Iniciátoři celé myšlenky vytvořit trasy krajem Podlesí tak tehdy završili etapu rešerší a přípravných projektových prací.

V prázdninovém období r. 2017 následovala zcela v již režii SOŠP příprava realizace, výběr dodavatele mobiliáře. Iniciátoři myšlenky turistických tras a autoři návrhu mobiliáře však nebyli o vývoji realizace projektu dále informováni, další fáze procesu, samotná realizace se uskutečnila již bez jejich spoluúčasti a možnosti výslednou podobu jakkoli na přirozeném konzultačním principu ovlivnit. Při představení navržené podoby mobiliáře na zasedání SOŠP na místě během diskuse se starosty a starostkami nezazněla žádná námitka proti podobě návrhu, ex post jako zdůvodnění, proč s autory návrhu byla přerušena jakákoli komunikace a spolupráce, byla sdělena informace, že několika zástupcům ze čtrnácti obcí v SOŠP sdružených se prý navržená podoba mobiliáře zdála řekněme příliš nezvyklá a prý preferují klasické řešení. S tímto argumentem, sděleným zpětně, započala v tichosti výroba jednotlivých komponentů vybavení jednotlivých tras a zpracování grafické podoby infotabulí a propagačních materiálů. Realizační firma aplikovala zástupcem SOŠP předané texty J. Pecky, aby jimi opatřila infotabule a stezka byla do konce prázdnin 2018 vybavena komplexně mobiliářem a to zcela konvenčním. Nabízí se otázka, zda tak nebyla promarněna šance s danými, nemalými finančními prostředky vtisknout trasám originální, nezaměnitelnou podobu, atraktivní pro návštěvníky.

Stal se realizovaný projekt opravdu důstojnou vizitkou regionu šumavského Podlesí? To jistě každý posoudí sám, ale za předpokladu, že informaci o jeho existenci vůbec nalezne. Hledat můžete v elektronických médiích, na internetu, či v regionálních infocentrech - a pak se na některou z turistických tras šumavským Podlesím i vypravíte.

Již odedávna spojuje starobyloou Dobrš se Dřešínem stará úvozová cesta, překonávající potok v údolí, aby pak mířila dále k Česticům a k Volyni. Je patrná i na mnoha starých mapách, zmiňme namátkou mapy tzv. prvního (r.1780-1783) či třetího (1876-1878) vojenského mapování, zcela zřetelně ji pak vidíme na mapě tzv. stabilního katastru z roku 1825.

V dnešní době se především díky podpoře státu prostřednictvím výzev z Operačního programu Ministerstva životního prostředí, stále častěji setkáváme s tím, že obce, spolky či jednotlivci připravují a mnohé realizují nebo dokonce již realizovali projekty, které spojuje několik aspektů. Jsou jimi péče o krajinu, odpovědnost za ni, hledání vyváženého přístupu z hlediska potřeb zemědělství a jeho dotační politiky, kdy právě zemědělská politika státu se nově snaží podporovat takový přístup zemědělce ke krajině, který přijímá krajinné prvky, jakými jsou aleje a remízky, za její legitimní, přirozenou a trvalou součást, kterou je třeba respektovat a do krajiny opět vracet.

Sdružení pro obnovu Dobrš se rozhodlo z výše zmíněných důvodů iniciovat projekt „Alej podél historické cesty Dobrš – Dřešín“ a podniknout první kroky, které by mohly vést v budoucnu i k jeho realizaci. S tímto cílem byla vytvořena zkušeným regionálním odborníkem v oblasti parků a krajiny Mgr. Vladimírem Ledvinou ideová studie, nabízející řešení jedno či oboustranné alejové vícepruhové výsadby či dosadby stromů podél většího úseku výše zmíněné cesty. V loňském a letošním roce byli se záměrem obeznámeni starosta Dřešína pan Poleník a starostka Drážova paní Vávrová, v jejichž vlastnictví se nachází samotná cesta a meze na cestu navazující. Oba reagovali s tím, že principu neměli oba proti záměru námitek, samozřejmě s tím, že záměr musí být předjednaný i s vlastníky sousedních pozemků tak, aby na řešení byla shoda a záměr mohl být realizován jako smysluplný celek. Pro úsek v katastru obce Dobrš, kde dosud není realizována zpevněná cesta, doporučila drážovská paní starostka vyčkat na její realizaci, ovšem časový horizont, především s ohledem na finanční prostředky nebyl sdělen. Na ideový návrh reagovali již také nezávazně někteří vlastníci pozemků, k cestě přiléhajících či zemědělská společnost, mající pozemky propachtované. Obavu vyjádřili například dva spoluvlastníci, jichž se teoreticky na jejich pozemku záměr dotýká formou výsadby dvou stromů s tím, že pokud by byla výsadba realizována v mezi cesty, kořeny by narušovaly mez a pokud na hraně meze, zase by byl znehodnocen zemědělský pozemek, když poukázáno bylo na výpočet zemědělské půdy, kdy jim - citace: „vzrostlé stromy časem uberou několik stovek m² a tím i peněz určených na zemědělství“. Projekt dle jejich názoru přináší více negativ a žádné pozitivum. Jistě tomu tak bude, pokud zvolíme jako měřítko tento čistě ekonomicky pojatý, pragmatický přístup. Zdá se, alespoň pro zatím, že to bude snad výjimkou, když další vlastník se svým postojem takovému ekonomickému diktátu nepodvolil a sdělil, že v tomto případě pro něj z hlediska cíle a širšího celku není podstatný.

Idea aleje podél cesty, aleje, která může být jednou až barokní zelenou klenbou, chránící v rozmanitosti stínem kroky poutníka krajinou šumavského Podlesí, je v samém počátku. K přemýšlení, diskusi a rozhodování na toto živé téma může přispět i následující text, převzatý z letáku „Aleje v zemědělské krajině“, který vydalo s podporu Nadace Partnerství sdružení Arnika – Centrum pro podporu občanů.

Ideový návrh stromových dosadeb u cesty Dobrš / Dřešín na podkladu katastrální mapy (autor: Mgr. Vladimír Ledvina)

Kam mizí stromy a aleje ze zemědělské krajiny? Stromořadí a aleje, ať už rostoucí podél silnic či rozdělovací lány polí, jsou často spojeny právě se zemědělskou krajinou. I když by se mohlo zdát, že zde mají jednoznačně lepší podmínky pro růst, než například stromy ve městech, není tomu tak vždy. Od 50. let 20. století došlo ke kolektivizaci a intenzifikaci zemědělského hospodaření v souvislosti s přeměnou tradičního zemědělství na průmyslovou velkovýrobu. Ubylo remízků, mezí, liniových porostů podél cest a také nivních luk. Pozemky se zcelovaly do velkých lánů, které často nerespektovaly reliéf terénu a způsobily úbytek rozptýlené zeleně ve volné krajině. Došlo tak k významnému narušení ekologické rovnováhy v krajině a následně k působení mnoha nepříznivých jevů, které mají dodnes negativní dopad na přírodu i na zemědělské hospodaření. Kvalita půdy se postupně začala zhoršovat. Péče o přirozené zlepšující faktory, k nimž patří i doprovodná zeleň a dřeviny se odsunula někdy na okraj zájmu. Stromy, které v krajině zůstaly nebo jsou nově vysazovány, čelí velkému tlaku. Zamyslete se proto s námi nad tím, proč jsou i pro zemědělskou krajinu stromy a aleje prospěšné, a jak o ně můžeme společně lépe pečovat.

Aleje jsou ale také svědectvím přístupu našich předků ke krajině, k jejímu zvelebování, i jejímu ryze praktickému využívání. Každá obec již bere jako samozřejmost udržovat kostelík, radnici nebo kapličku v takovém stavu, aby byly ozdobou, nikoliv ostudou obce. Podobně bychom měli zacházet i se zelení. V kulturní krajině nám přece jde o funkci, estetiku i bezpečnost zároveň. Většina alejí v zemědělské krajině lemuje silnice III. tříd nebo místní komunikace ve vlastnictví obce a soukromých osob. Jsou to komunikace, které jsou zároveň nejvíce využívány jako cyklotrasy a také se na nich poměrně často pohybují chodci (vedou tudy i části turistických tras). Stromy lemuující cesty jsou turisty vnímány velmi pozorně. Stačí se podívat na některý turistický/cykloturistický web, u kolika tras najdete komentáře týkající se alejí – jako pozoruhodných krajinných prvků nebo jako orientačních bodů. Aleje tvořící doprovod komunikací a ukazující cestu tak bezesporu mají velký potenciál také pro rozvoj agroturistiky. K příjemnému prožitku z pobytu v krajině aleje rozhodně přispívají. Zkušenosti z Německa hovoří o tom, že lze s alejovým putováním – alejovými cestami oslovit i autoturisty. Krajinu je možno projet autem po „alejové cestě“, přitom navštívit další přírodní a kulturní památky a zároveň využít i jiných zážitků, které poskytovatelé služeb v agroturistice na trase nabízejí.

Až se rozhodnete sázet stromy kolem svého pole, louky či pastviny, nezapomeňte se soustředit na vysazování dřevin, které jsou v místě původní, protože pouze ty dokáží udržet a podpořit přírodní poměry, tak jak v naší krajině fungují už stovky let. Javory, duby, vrby, domácí odrůdy ovocných dřevin a mnoho dalších stromů bude skvěle plnit svou funkci.

ROZHLEDNA „SCHODY DO NEBE“ V NEDOHLEDNU

Ivo Kraml

Když v srpnu roku 2013, tedy víc jak před pěti lety, autoři v Dobrší představili záměr – projekt rozhledny na Šibeničním vrchu nad Dobrší s názvem SCHODY DO NEBE, tušili, že to, jak se říká „bude běh na dlouhou trať“. Základním, přirozeným nutným předpokladem bylo vstupní jednání s majitelem pozemku, kterým je pan Pavel Rejšek, logické bylo, že bez jeho souhlasu bez podmínek, byť jen ústního, ale veřejného, který dnes nazývá pouze předběžným, by nemělo vůbec smysl dále pokračovat. A pokračovat tehdy smysl mělo, to se domnívali všichni zainteresovaní – od autorů projektu přes Svazek obcí Šumavského Podlesí (SOŠP), který přijal ideu rozhledny za svou a postupnými kroky umožňoval projednání různých povolení ve správním procesu s cílem získat pro stavbu územní rozhodnutí. Takové slovo už jistě má svou váhu a je nezpochybnitelným základem, na kterém se dá utvářet další povoloovací proces.

Samozřejmě představení projektu nezůstalo bez ohlasu místních i širší veřejnosti, své pro i proti si při dvou veřejných projednáních záměru v Dobrší řekli její příznivci i odpůrci. Milým překvapením pro autory myšlenky rozhledny jako součásti širšího projektu turistické poutní trasy Pošumavím, šumavským Podlesím byl výsledek ankety mezi místními

obyvateli (těmi s trvalým pobytem v Dobrši), kdy ti, kteří se měli možnost vyjádřit, hlasovali takto: Celkem odevzdaných platných hlasů: 35 osob, to je 67,3% ze všech hlasů oprávněných osob. ANO: 26 + 1 = 27 osob, to je 77,14 % / NE: 6 osob, to je 17,14 % / NEVÍM: 2 osoby, to je 5,7 %. Svůj názor pomocí petice na podporu realizace vyjádřili i lidé, kteří mají v Dobrši nemovitosti nikoli trvalý pobyt a rovněž široká veřejnost (přes 70 podpisů). Následovali úřední eskapády v správním procesu z hlediska umístění stavby rozhledny do volné krajiny. Po vyhotovení podpůrného posudku od AOPK, odvolání proti rozhodnutí bylo nové rozhodnutí OŽP Strakonice s jistými výhradami již kladné, stěžejní rozhodnutí v povolovacím procesu tedy, možná k nelibosti některých, již existovalo. Bylo potvrzeno, že stavba je v souladu s územním plánem, požárními i dalšími předpisy. Obec Drážov, na jejímž katastru stavba měla stát, vyjadřovala opakovaně však pochybnosti o jejím smyslu a účelu a předkládala opakovaně další připomínky, např. ohledně její údržby, parkování. Zatímco na valných hromadách SOŠP, kde je obec členem, se zástupce obce vždy přidal při hlasování k většině a byl pro pokračování projektu do fáze územního rozhodnutí, při jednání zastupitelstva na stejné téma již zaznívaly názory a byla přijímána rozhodnutí, která byla s tímto cílem poněkud v nesouladu.

Nicméně v červnu 2016 projekt dospěl do fáze, kdy jednohlasným hlasováním všech přítomných starostů a starostek SOŠP byl předseda svazku pan M. Žejdl pověřen, aby prostřednictvím právního zástupce Svazku navázal na prvotní veřejný příslib majitele pozemku P.Rejška, na jehož části má rozhledna stát, s cílem jednoznačnou právní formou nastavit smluvní vztahy s tím spojené tak, aby mohlo být následně požádáno o územní rozhodnutí. Následovalo několik měsíců, kdy právní zástupce Svazku předložil majiteli pozemku smlouvu o zřízení práva stavby, která standardně ošetřovala i téma údržby, vlastnictví, budoucí „zátěže“ pozemku stavbou. Po její opakované úpravě dle připomínek majitele pozemku s cílem společně se SOŠP dojít k optimálnímu znění, které by vyhovovalo majiteli pozemku, následovaly téměř dva roky odmlky, kdy majitel se Svazkem aktivně nekomunikoval. Neoficiálně se pak nechal slyšet, že se stále nemůže rozhodnout, zmíněny byly jisté souvislosti, obavy a negativní signály, které vytvářela ta menšinová část veřejnosti, které byla od počátku proti realizaci rozhledny, a to částečně i za tiché podpory obce Drážov. K tomu majitel pozemku přidal obavu o nárůst počtu turistů, kteří by navštívili nejen rozhlednu, ale i Dobrš a mohli by tak omezovat svou přítomností stávající zvyklosti místních. Týdny, měsíce, ba i roky běžely a projekt se ocítl „na mrtvém bodě“. Autoři návrhu rozhledny požádali předsedu SOŠP, aby vyzval majitele pozemku pan Rejška k oznámení, zda se zněním smlouvy souhlasí a umožní tak poslední krok, který brání po téměř pěti letech, kdy byl účastníkem všech řízení a o vývoji projektu a povolovacího procesu byl informován, k završení celého procesu. V červnu 2018 přichází od majitele pozemku jako odpověď předsedovi Svazku e-mailem tato zpráva: „Dobrý den, po dlouhém rozhodování zda souhlasit, či nikoli, jsem se rozhodl pozemek žádnou stavbou nezatěžovat. S pozdravem Rejšek Pavel“. Předseda Svazku M. Žejdl byl následně vyzván autory projektu k zorganizování společného jednání všech zainteresovaných s cílem získat podrobnější vzájemná stanoviska a informace, vedoucí k takovému rozhodnutí. Z jeho strany přes opakované urgency však již do konce roku 2018 nebyla vůle, aby se takové jednání uskutečnilo. Na valnou hromadu SOŠP (právnícká osoba, která celý projekt od samého počátku zaštitila, a svým usnesením se jej rozhodla nechat dospět až k územnímu rozhodnutí), která se uskutečnila v tomto létě, přes žádost autoři projektu nebyli pozváni. Z veřejně dostupných zdrojů a internetové úřední desky SOŠP nelze dohledat jakoukoli informaci na toto téma.

Co říci z pohledů autorů projektu a iniciátorů myšlenky stavby závěrem? Každý si úsudek o konání zainteresovaných vč. členů zastupitelstev obcí a reprezentantů jednotlivých obcí v SOŠP po přečtení celého příběhu, po roky uveřejňovaného na facebookovém profilu projektu rozhledny „Schody do nebe“ jistě udělá sám. A všichni víme, že „slovo dělá chlapa“, ale také že „slibem nezarmoutíš“. Bohužel tak to ve světě také chodí, a jinak tomu není ani na šumavském Podlesí.

Foto: Jiří Jiroušek – www.nebeske.cz

KNIHY Z REGIONU, KTERÉ STOJÍ ZA POZORNOST

Kniha „Jiná jména smrti“ / Josef Křešnička

Máme-li hledat nějaký vzkaz autora, mířící aktuálně do dnešních dnů, vypůjčíme si pár jeho slov, napsaných s jistou dávkou nadhledu, vážnosti a vtipu zároveň: „Máme-li něčeho dosáhnout, musíme udržovat jistou míru míru, i když ozbrojenou myšlenkami vyslovenými i nevyslovenými.“ Právě tvrdohlavost Josefa Křešničky, živená vírou v nezastupitelnou roli regionální kultury a podpíraná malými radostmi a úspěchy, jej osvobodila stejně jako Dona Quijota z jeho melancholického myšlení a pronikala do něj novou silou. V těch okamžicích Josef nalézal nový důvod k žití, k boji za něco, ke snění, k přesvědčování. To vše zrcadlí a autenticky postihuje právě jeho první beletristický text s příznačným názvem Jiná jména smrti, který se po více než pětadvaceti letech dočká svého vydání. Není náhodou, že znalci regionu, míst kolem Němčic, vesnice, kde Josef žil a psal, přijde v nemálo momentech ten text až příliš obrazotvorný, asociativní – ano, Josef v něm byl inspirován konkrétními osobami, nechal promluvit jejich charakter, obnažil dennodenní i výjimečné události soužití komunity malé vesnice šumavského Podlesí v dobách ne zcela dávných, v socialistických kulíšách. Příběh Jiných

jmen smrti by mohl nést mnoho různých podtitulů. A jeden z nich by byl „z dějin památkové péče let minulých“. Ano, takhle to bylo. Chátrající národní kulturní dědictví bylo doprovázeno nezájmem a chápáním celé společnosti. Stát se staral jen výběrově a naoko, zásluhy na zachování dědictví předků ležely na jednotlivcích. Jak píše Josef Křešnička, nečinné čekání na lepší zítřky bylo tím jiným jménem smrti. A píše o věcech aktuálních tehdy i dnes. Umirání krajiny, popírání tradic, neúcta k dílu předků jsou jiným jménem smrti i pro nás. Josef také připomíná, jak z toho ven. Nemlčet, upozorňovat, propojovat se s podobně smýšlejícími. Občas se i uchýlit ke lsti. Příběh je sice situován do autorova kraje – jména Jiřetice, Předslavice, Milodráž, Nahořany, Čekánka, Jakub Bursa jsou všem dosti známá – ale mohl by se odehrát kdekoli, kde je ve vsi zámek nebo jiná památka v péči socialistického státu. Pokud na tento kraj ještě více zaostříme, vidíme, že autor umísťuje hlavního aktéra příběhu a děj kolem něj do hospody. Sám tam i chodil a skrze příběh i odpovídá na otázku proč.

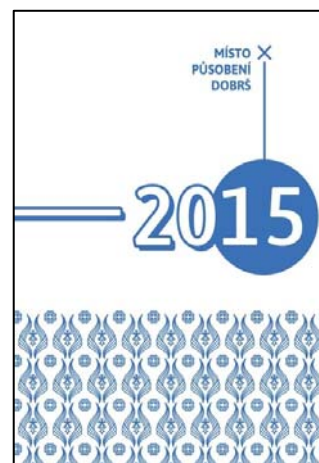
Knihu ilustrovala strakonická rodačka, absolventka pražské UMPRUM Marcela Vichrová. Vydalo v roce 2017 Sdružení pro obnovu Dobruše. Knihu lze objednat v sekci „obchod“ na stránkách www.dobrs.cz. Doporučená cena 190,- Kč. ISBN 978-80-907040-0-8.

„Místo působení _ Dobruš“ / Galerie CoCo

Publikaci s příznačným názvem reflektující 15 let výstavní činnosti v prostorách dobršského zámekého křídla areálu zámku tvrze vydala v těchto dnech galerie CoCo, jejímž zřizovatelem je Sdružení pro obnovu Dobruše. Celobarevná publikace o rozsahu cca 140 stran představuje téměř 50 autorů a autorek prostřednictvím krátkého profesionálního životopisu, doprovodného textu k výstavě a především prostřednictvím autentických fotografií z vernisáží a výstav samotných v historických prostorách galerie. Součástí je i prezentace projektu galerie pro benátské výtvarné Bienále 2015. Úvodním a závěrečným slovem jej opatřili Ivo Kraml a Květa Čulejová.

Katalog, který byl realizován s laskavou podporou Jihočeského kraje z grantového projektu Podpora muzeí a galerií. Lze zakoupit v galerii samotné nebo objednat prostřednictvím e-mailu: info@galerie-coco.cz.

Katalog vydalo v r. 2015 Sdružení pro obnovu Dobruše a můžete jej objednat v sekci „obchod“ na stránkách www.dobrs.cz. ISBN 978-80-260-9008-3

„Toulání Šumavou a Pošumavím“ / Josef Pecka

Knihu přináší tipy na 67 tras pro pěší a cyklisty od Nýrska po Lipno. Ty vás zavedou také na místa, která nejsou alespoň zatím příliš známá a navštěvovaná, přestože jim atraktivita nechybí. Kdo je všechny projde nebo projede, může pak tvrdit, že viděl celou Šumavu. Josef Pecka pracuje jako profesionální průvodce Šumavu a také o Šumavě často publikuje. Vytváří také webové stránky s tipy na cyklovýlety.

Knihu vydalo v roce 2018 nakladatelství Starý most. 288 stran, pevná vazba, formát 165×240 mm, 650 hesel rejstříku, ručně malované mapy, QR kódy s odkazy na mapy. Doporučená cena 399,- Kč. ISBN 978-80-87338-85-8

